

[Justitsministeren.]

at en Dommer, som er det færøske Sprog mægtig, skal benytte dette ved Afhøring af færøsktalende Personer, som udtaler Ønske herom. Er Dommeren ikke det færøske Sprog mægtig, skal Afhøringen af færøsktalende Personer, som ønsker dette Sprog benyttet, foregaa ved Hjælp af Retsvidnet eller en af Retten beskikket dertil egnet Person. Men det danske Sprog er altsaa alligevel Retssproget og det, som anvendes, naar der ikke er en særlig Grund til andet.

Jeg skal derefter gaa over til at fremsætte for det høje Ting *Forslag til Lov om Børn uden for Ægteskab, Forslag til Lov om Inddrivelse og Sikring af Underholdsbidrag, Forslag til Lov om Ændring i Forordningen af 21. Maj 1845 indeholdende nogle Forandringer i Lovgivningen om Arv, Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Retsplejeloven og Forslag til Lov om Ægtebørn.* Jeg udbeder mig den højtærede Formands Tilladelse til at gøre nogle indledende Bemærkninger, i hvilke jeg taler om disse Forslag i Sammenhæng, inden jeg gaar over til at omtale hvert enkelt af dem.

Disse Forslag har — det har jeg kunnet mærke paa forskellige Ting — vakt en ret stor Interesse rundt omkring i Landet. Jeg har faaet adskillige Breve derom. Et af disse kom fra en bekymret Hustru, som skrev til mig: Efter at jeg havde været gift i nogen Tid, fik jeg at vide, at min Mand havde et Barn uden for Ægteskab, men da han ikke havde været mig utro i Ægteskabet, blev vi ikke af den Grund skilt, men jeg fik sparet saa mange Penge sammen, at dette Barn kunde blive bortadopteret. Men naar jeg nu læser, at De foreslaar, at uægte Børn skal arve deres Fader, kan saa virkelig dette Barn, naar min Mand dør, dukke op og forlange sin Part af vort Fællesbo, det; som vi har sparet os sammen? — Desto værre havde denne Dame været saa nervøs, at hun ikke havde husket at skrive sin Adresse paa Brevet, saa jeg har ikke kunnet svare hende. Ellers vilde jeg have kunnet give hende det beroligende Svar, at det, der her foreslaas, kun skal gælde for Børn, der fødes efter Lovens Ikrafttræden, saa det Tilfælde, hun er i, ikke bliver berørt af Loven. Jeg haaber, det, der her siges, skal komme hende for Øje paa en eller anden Maade, saa at hun kan blive beroliget, og jeg ønsker, at hun skal forstaa, at jeg ikke har villet nægte hende Svar paa, hvad hun skrev, da hun er alvorligt bekymret.

Spørgsmaalet om uægte Børns Stilling

er et meget stort Spørgsmaal, for af de Børn, som aarlig fødes levende her i Landet, er over 10 pCt. avlet og født uden for Ægteskab. Det er altsaa et meget stort Antal. Nu rejser sig derfor Spørgsmaalet, om det er rigtigt vedblivende at opretholde den Forskel, som i flere Henseender gøres mellem Børn, som er født eller avlet uden for Ægteskab, og Ægtebørn. Dette Spørgsmaal er det, som jeg nu giver Rigsdagen Anledning til at tage Stilling til. Det, som karakteriserer de uden for Ægteskab fødte Børns privatretlige Stilling i Modsætning til Ægtebørnenes, er den væsentlige Forskel, som bestaar mellem Børnenes Retsstilling over for Faderen.

Ægtebørn har samme Retsstilling i Forhold til Faderen som i Forhold til Moderen, men med Hensyn til Børn uden for Ægteskab har man ikke villet drage de samme retlige Konsekvenser af det Slægtskab, der dog faktisk bestaar mellem Barnet og dets Fader. Medens man her i Landet retlig set har stillet Børn uden for Ægteskab i Forhold til deres Moder i det væsentlige paa samme Maade som Ægtebørn i Forhold til deres Forældre, bliver der, bortset fra Underholdsspørgsmaalet, kun i meget ringe Omfang Tale om et egentligt Retsforhold mellem et Barn uden for Ægteskab og dets Fader. Et Barn uden for Ægteskab har efter gældende Ret overhovedet ikke noget retligt Krav paa blot at erholde Kundskab om, hvem dets Fader er, idet der ikke er paalagt Moderen til et saadant Barn en almindelig Pligt til at opgive, hvem der er Barnets Fader, Pligt hertil kan paalægges hende, naar der søges Hjælp til Barnets Underhold af det offentlige, men hvis Barnets Forældre sørger for, at der ikke søges saadan Hjælp, kan de hindre, at Faderens Navn kommer frem. Et Barn uden for Ægteskab har ikke Ret til Faderens Navn, dette kan kun tillægges Barnet med Faderens Samtykke. Det har ikke Arveret efter Faderen, bortset fra den Bestemmelse, der staar i Arveforordningens § 9 om, at hvis Brylluppet har været bestemt og nær forestaaende, men Faderen saa enten dør, før Ægteskabet bliver etableret, eller der indtræder anden og indtil hans Død vedvarende Hindring for, at Ægteskab kan indgaa, kan Barnet dog arve, men det er det eneste Tilfælde, medmindre der har fundet Kuldlysning Sted, og dette Institut er meget lidt brugt. Det er praktisk talt kun med Hensyn til Børnenes Underhold, at der bliver Tale om et egentlig Retsforhold mellem Fædrene og Børnene, og i saa Henseende paaheviler der ikke Faderen nogen